

Toppmøte Iran – USA

De iranske søstrene Mahsa og Marjan Vahdat sang sammen med Kronos-kvartetten på Oslo World-festivalen i fjor. Plata de spilte inn etterpå er igjen en grense-sprengende opplevelse.

KRONOS QUARTET/MAHSA & MARJAN VAHDAT

5 «Placeless»
Kirkelig Kulturverksted

Et møte mellom musikere fra Iran og USA har gjerne en politisk baktanke, men det høres også ut som en forutbestemt åpenbaring når de iranske søstrene Mahsa og Marjan Vahdat møter Kronos-kvartetten i denne sammenhengen. «Placeless» er blitt et album med sanger for evigheten. Med musikk som godt kunne bli likt for sine store ambisjoner og gode intensjoner, men som også er uendelig vakker, og lett å høre på, bare for den estetske nytelsens skyld.

Vahdat-søstrene ble introdusert for den vestlige verden på albumet «Voggesanger fra ondskapens akse» i 2003, som et utløp for tanken om å bruke musikken til å bryte ned fordommer og mistenksomhet mellom land og folk. Siden har de to gitt ut en rekke innspillinger på Kirkelig Kulturverksted, sammen og hver for seg, produsert av Erik Hillestad, som også er med denne gangen.

Kronos Quartet har holdt på i 45 år, i en lang rekke sammen-

Mahsa og Marjan Vahdat og Kronos Quartet høres ut som de var ment for hverandre på sitt nye album.

FOTO: PÅL A. BERG

henger, på tvers av alle sjangere. Med framstående komponister som Philip Glass og Terry Riley, men også med popartister som Paul McCartney, Björk, David Bowie og Tom Waits, i fjor ga de ut albumet «Landfall» sammen med Laurie Anderson, som nettopp fikk Grammy-prisen som beste album i klassen for kammermusikk. Her hører nok også «Placeless» hjemme, men det er et album som opphever de fleste grenser, både geografisk og musikalsk.

Sangene er basert på klassiske dikt av Hafez og Rumi, og de iranske samtidspoetene Forough Farrokhzad og Mohammad Ibrahim Jafari. Disse er tonesatt av Mahsa Vahdat, med svært gode melodier, som blir forsterket av arrangementene til Kronos-kvartetten. De faller aldri for fristelsen til å forskjønne sangene med smektende strykere, men ligger bak som utfordrende forsterkninger av innholdet i sangene.

Søstrene synger på persisk, men sangene er oversatt til engelsk i innleggsheftet. Åpningssporet, tittelsangen «Placeless», er av Rumi. Teksten er vel da rundt 800 år gammel, men gir god mening i vår tid, med beskrivelsen av å føle seg fremmed for faste holdpunkter. – Denne poesien er full av frihet. Den snakker ikke om muslimer eller kristne, men om mennesker, uten å tenke på rase eller geografi, sa Mahsa Vahdat en gang vi snakket med henne.

Dette er heller ikke eksplisitt politiske tekster. Her er mange sanger om høystemt kjærlighet også. Det er ikke så langt fra «Lover, Go Mad» her, til «Lover, Where Do You Live» med Highasakite, hvis man ser bort fra instrumenteringen altså. Dette albumet har en inviterende imøtekommenhet som fortjener et stort publikum.

■ GEIR RAKVAAG

Ariana Grande forsvarer seg mot Pride-kritikk

Ariana Grande skal headline Manchester Pride i august – og det førte ikke uventet til kritikk i sosiale medier.

Ikke bare at hun som streit artist skulle toppe hele moroa – men også at billettprisene fikk i været. Det fikk en Twitter-bruker til å ymte om at «lukter som utnyttelse av LHBT-miljøet for meg». Dermed rykket Ariana Grande ut i en følelsesladd

post, der hun innledet med å forklare at hun ikke hadde noe med billettprisene å gjøre – og at det var det homofestivalen selv som styrte, melder NME.

Om at hun ble booket, skrev hun:

– LHBT-miljøet har vært så spesielt for meg og støttet meg opp gjennom hele karrieren. Forholdet jeg har til mine LHBT-fans, venner og familie gjør meg så glad. Jeg ønsker å feire og støtte dette miljøet, uavhengig av min identitet eller hvilken merke-

lapp folk setter på meg.

Ariana Grande var tydelig på at LHBT-representasjon var «ufattelig viktig», og at hun alltid «var stolt over å dele scene» med artister som identifiserte seg slik.

Samtidig påpeker hun at hun langt fra er den første streite artisten som headliner et Pride-arrangement, og minnet om andre «streite allierte» som Cher og Kylie Minogue.

– Jeg synes det er rom for at vi snakker om disse tingene uten at vi likestiller en

opptreden for et LHBT-publikum med det å utnytte LHBT-miljøet, skrev Grande, som likevel la til:

– Hvis du virkelig føler at jeg ikke fortjener å tilbys denne plassen, respekterer jeg det. Men jeg takket ja til den med glede og takknemlighet. Jeg hevder ikke å være noen helt for dette miljøet eller noe ansikt utad for LHBT-bevegelsen – jeg ønsker bare å lage et show som får mine LHBT-fans til å føle seg utvalgt og feiret og støttet. Det er alt jeg vil.

Ariana Grande må forsvere seg selv igjen. Kan ikke alle bare elske henne?

FOTO: NTB SCANPIX